

העלון טעון גניזה
עלון מס' 803
שבת חיי-שרה
שנת תשפ"ו

העלון מוקדש לעילוי נשמת

יוסף בן רבקה ז"ל
אולגה זימבול בת אמילי ז"ל
רבקה בת אולגה זימבול ז"ל
יעקב קיקי בן יסמניה ז"ל
כרמלה קונפטה בת רחל ז"ל
חנניה בן אורלי ז"ל
דינה בת פורטונה ז"ל
אהרון בן מתתיהו ושרה ז"ל
מאיר בן דורית מוזיאן ז"ל

לרפואה שלימה
שמואל בן שמחה

ע"ש הצדיק המלוב"ן רבי ינון חורי זצוק"ל, זי"ע"א
יוצא לאור ע"י ארגון "חסדי ינון" 1700-720-500

זמני שבת פרשת חיי-שרה

פולג המנחה	הדלקת נרות	צאת שבת	רבינו תם
3.37	4.05	5.18	5.58 ירושלים
3.38	4.22	5.19	5.54 תל אביב
3.36	4.09	5.17	5.52 חיפה
3.39	4.23	5.20	5.55 באר שבע

הפטרה: "והמלך דוד זקן"

ההלכה השבועית

הלכות קידוש

א. קטן שלא הגיע למצות, אינו מוציא אחרים ידי חובת קידוש. ואפילו אם הוא לא התפלל ערבית, והאיש או האשה התפללו ערבית ונתכוונו לצאת ידי חובת קידוש בתפלה, שאינם חייבים עוד בקידוש על היין אלא מדרבנן, אף על פי כן אינו יכול להוציאם ידי חובת קידוש על הכוס, הואיל והוא פטור מכל המצות.

ב. קטן שעתידי להגיע בליל שבת להיות בר מצוה, דהיינו בן שלוש עשרה שנה ויום אחד, אינו רשאי לקדש את היום על הכוס קודם שתחשך, אלא עליו להמתין לקדש על הכוס אחר שיהיה לילה ודאי, ואז יקדש ויצא ידי חובתו, הואיל ולדעת רוב הפוסקים שבעודו קטן פטור הוא לגמרי מן המצות, (כי כל מצות החינוך אינה אלא על האב), הילכך מבעוד יום שהוא עודנו קטן לא יוכל לצאת ידי חובת קידוש, שהיא לאחר שיגדל, ולכן צריך להמתין לאחר שיהיה לילה ודאי.

ג. נער שהגיע למצות, בן י"ג שנה ויום אחד, יכול להוציא אחרים ידי חובת קידוש, אף על פי שאין ידוע אם

מטעמים לשולחן

ואקבֿרה מתי מלפני (כג, ד)

על קבוצת שְׂרָה ואמר המדרש (ב"ר נט, ט):

"רַדְף צִדְקָה וְחֶסֶד יִמְצָא חַיִּים, צִדְקָה וְכָבוֹד", זהו אברהם אבינו אשר בא לקבור את שרה אשתו. ונשאלת השאלה: האם זה נקרא חסד? וכי לא כל אדם היה דואג לקבור את אשתו? ותיירץ הרב **ראובן קרלנשטיין זצ"ל**: כל אחד יודע שחייבים לאכול כדי להתקיים, ואף על פי כן, כמה אנשים אוכלים מתוך מודעות שלא למות? הלא כולם אוכלים משום שהאוכל טעים וערב לחכם! כך כולם קוברים את קרוביהם, אך הם פועלים מתוך רגשות בלבד, ולאו דווקא מתוך כוונה להידיבק במידותיו של הקב"ה, כמאמר הגמרא (סוטה יד ע"א): "הקב"ה קבר מתים...אף אתה קבור מתים". אולם אברהם אבינו עשה זאת לשם מצוות חסד, ומאחר שכוונתו הייתה לשם כך, הוא נקרא רודף צדקה וחסד! בספר "**לב שלום**" מובא סיפורו של רבי **שלום שברון זצ"ל**: פעם אחת הלכתי עם אחד מילדיי לרופא, ובדרך פגשתי את הגאון רבי **איזיק שר זצ"ל** הולך ממולי. אמרתי לו "שלום", והחזיר לי "שלום". החל שואל אותי לאן אני הולך, ועניתי לו שאני הולך עם הילד אל הרופא, ושוב שאל אותי: "אם כן, למה אתה הולך לרופא?" ועניתי לו: "מפני שהילד חולה". כך שאל אותי כמה פעמים, בכל פעם בנימה ובהדגשה שונה, כשהוא ידע כנראה שאבין את משמעות שאלותיו ולא אפגע מזה. ואמנם, בפעם האחרונה, לאחר ששוב שאל ושוב עניתי, הבנתי שלא זו התשובה שהוא מבקש לשמוע ממני, ועל כן חדלתי מלענות ושתקתי. חזר רבי איזיק ואמר: "הרי שהבהמה הגדולה הולכת עם הבהמה הקטנה לרופא...אני המשכתי לשתוק, והוא חזר עוד פעם על אמירתו, אבל בתוספת הסבר: 'כל בהמה דואגת לעולליה הרכים, מאכילה אותם, משקה אותם ודואגת לכל צורכיהם. אם כן, גם אתה עושה מעשה בהמה בזה שאתה הולך עם ילדך לרופא'. ומהו באמת ההבדל? אב שהולך עם ילדו לרופא צריך לדעת שהוא גומל חסד עם נשמה ישראלית שצריכה רפואה, אלא שזה גם ילדו, וכך ובאופן זה צריך אדם מירשאל להתעסק עם ילדיו, לא כמו בהמה שמאכילה ועושה את כל צורכי צאצאיה מפני שהם צאצאיה, אלא מפני שהתורה ציוותה לעשות חסד! באותו יום ששמעתי זאת מרבי איזיק, נזדמן לי לראות את אחד מגדולי תלמידי החכמים שבריושלים - רבי חיים טודרוס הרשור זצ"ל, שברדכו לביתו ראה איך אשתו עומדת ושואבת מים מן הבור, והיא מתקשה להוציא את הדלי. כשהוא ממחר לעזור לה, שמעתי אותו ממלמל לעצמו: 'הנני מוכן ומזומן לקיים מצוות חסד, וזה כמובן לא מפני שהיא אשת, אלא שהיא גם אשתי'. ואחר כך שמעתי שגם כאשר היה מאכיל את ילדיו הקטנים היה אומר: 'הנני מקיים מצוות גמילות חסדים!'. מעשה נוסף אירע לרבי שלום הנוגע לעניין זה, וכך הוא מספר: פעם אחת נכנסתי למשגיח רבי **ליב חסמן זצ"ל**, אשר לא חש בטוב. ביקש ממני רבי ליב שאכין לו כוס תה, וכמובן שמיהרתי למטבח ועשיתי את מבוקשו. כשהבאתי את כוס התה לפניו, שאלני: "בשביל מה עשית לי כוס תה?" ושתקתי. שוב שאל אותי, ואז עניתי לו: "מפני שרציתי לשמש תלמיד חכם". על כך ענה לי: "שאלתי אותך את השאלה, כי ידעתי שכך תענה לי. אתה מכין לי כוס תה כי אתה חושב אותי לתלמיד חכם, אבל למה לא תחשוב בצורה יותר פשוטה? הלא אני אדם זקן וחלוש, ובנוסף לכך גם אינני חש בטוב - הרי שזו בפשטות פעולה של גמילות חסד!" הרב ראובן קרלנשטיין מיישב את העניין בדרך נוספת על פי הכתוב **בזוהר הקדוש**: "ואל הבקר רץ אברהם" **בקר** אותיות קבר. כשאברהם הלך לשחוט את הבקר לכבוד האורחים, הוא רץ אחרי הבהמה שברחה, עד שהגיע אל מערת המכפלה, וראה את אדם הראשון מחייך אליו. הבין אברהם שכאן קבור אדם הראשון, וכי גם הוא יזכה להיקבר במקום זה, ומאז היה הולך להתפלל מדי יום במערת המכפלה. אם כן, מהיכן ידע אברהם היכן יקבר? מהחסד שעשה עם האורחים! ועל כך אומר הפסוק (משלי כא, כב): "רַדְף צִדְקָה וְחֶסֶד יִמְצָא חַיִּים, צִדְקָה וְכָבוֹד", מי שרדף צדקה וחסד עם האורחים - ימצא את מערת המכפלה!

לא 'חוטפים' תפילה!

יושם לפניו לאכל ויאמר לא אכל עד אם דברתי דברי ויאמר דבר ויאמר עבד אברהם אנכי (כד, לג-לד)

מהנהגתו של אליעזר - אומר ה'ילקוט הגרשוני' - ניתן ללמוד על ההנהגה הראויה בענין התפילה. לפעמים אדם קם בבוקר, ומיד רוצה לאכול, אך - מה לעשות - אסור לאכול עד אחרי התפילה, אז אין ברירה ומתפללים...זהו שאומר לבן אליעזר - 'שב תאכל!', ואליעזר עונה: "לא אוכל עד אם דברתי דברי", עד לאחר שאתפלל. לבן לא מתרגש מדי, אלא "ויאמר דבר" - הוא אומר: "תניד מהר ובקצור מה שאתה חייב, ותוכל לאכול". היצר אומר כמזה: "נו, אחת ושתיים תתפלל, ותוכל לאכול כבר". אך אליעזר עונה: "לא! לא!! עבד אברהם אנכי", אצלנו תפילה היא משהו הרבה יותר רציני וחשוב, זה לא משהו שאנחנו מנסים לסיים אחת ושתיים רק כדי לאכול...

ומתוך האור

אהבתם את העלון? רוצים לקבל אותו כל שבוע עכשיו גם בדוא"ל ובואצפ?

שלחו אלינו את כתובתכם למייל: tifaret@hasdeyionon.org או הכנסו ל - www.hasdeyionon.org או בואצפ: 050-9580500

לפדות שבת אחת או שתיים. כלום תשובו לכאן בחודש הבא שוב? לא זו הדרך, לא זה הפתרון. יש לעקור את הגזרה מן השורש. חיבים לבטלה מעקרה!". נאנחו ואמרו: "הדברים ידועים. כבר ניסו והשתללו. הרבו תחנה ובקשה, והצורר אטם אזניו, ניסו לשחד, להחניף ולפיס, ולא הועילו כלום". אמר: "אם ניסו לפיס את המושל, ודאי העלו חרס בידם, שכן שווא תשועת אדם". אמרו: "גם אחזו אמנות אבות, גזרו ימי תפילה ותענית, והיו השמים נחושה!" אמר: "אכן, לא הכל זוכים להעביר את רע הגזרה. אך דעו לכם, שצדיק אחד יש כאן, איש אלקים קדוש ונורא, כל ימיו מתאבל הוא על החורבן ומצטער בצער השכינה הקדושה, שבניה גלו מעל שולחן אביהם שבשמים, יצאוהו ואינם. מתחטא הוא לפני אבינו שבשמים כבן יקר, שאביו עושה לו רצונו. עליו אמר הכתוב: 'ותגזר אמר, ויקם לך'. צדיק גזר, והקדוש ברוך הוא מקים!" אמרו: "שם עטוף הוא מחצלת קנים, ופניו כפני מלאך האלקים?" אמר: "הוא זה, יאריך ה' ימיו ושנותיו". אמרו: "פגשנו בו בבית הכנסת, והוא ששלח אותנו לכאן!" אמר: "אוי לי, שהטריח הצדיק עצמו בגיני ועתה, אחי אהובי, שמעו נא לדברי. קומו ושובו לבית הכנסת, ושהו בו עד לחצות הלילה. בחצות, שהיא עת רצון לפני המקום, יבוא הצדיק לבית הכנסת לערוך תקון חצות ולקונן על החורבן ועל גלות השכינה. התנפלו לרגליו ארצה והתחננו לפניו להעטיר ולבטל את רע הגזרה. כי יש לאל ידו להושיעכם מצרתכם, ולה' הישועה!". שמעו השלוחים לעצתו, ועשו כאשר אמר. בחצות הליל, כאשר הופיע הצדיק בבית הכנסת, נפלו לרגליו ארצה וקראו בקול בוכים: "אנא, אדוננו, תיקר בעיניך נפשנו ונפש בני כל גולת ישראל אשר בתימן, ומלטם מהצרה הגדולה, למען כבוד שמים וכבוד שבת ויום טוב! ראה נא בענינו וריבה ריבנו!". שמע הצדיק ויצא לחצר בית הכנסת. יצאו אחריו. נשא הצדיק עיניו לשמים ואמר: "רבנו של עולם, כמה גדודי מלאכים בראת ברקיע, מה צורך לך בהם. כלום לאפוט או לבשל, לכבס או לנקות ולכבד? לא, רבנו של עולם. מלך הכבוד אתה, ואין אתה צריך מאומה ממלאכך! גלוי וידוע שלא נבראו אלא לכבוד ישראל עושי רצון, שכן כתוב: 'בראשית ברא אלקים' - בשביל ישראל שנקראו 'ראשית', ככתוב: 'קדש ישראל לה', ראשית תבואתה. והמלאכים - מכלל הבריאה הם. וכתוב: הנה אנכי שלח מלאך לפניך לשמרך בדרך'. וכתוב: והנה מלאכי ילך לפניך. וכתוב: כי מלאכיו יצווה לך לשמרך בכל דרכיך. לכן, אב הרחמים אדון הצבאות, שלח נא מלאך בזאת השעה לעשות שליחותי!". טרם כלה לדבר, והנה מלאך ה' ניצב לקראתו. אמר לו הצדיק: 'מהר, הבא לפני את האימאם אל קצאם מהעיר צנעא שבתים'. מיד, כהרף עין, נצבה לפניו מיטה רחבה, ועליה ישן האימאם. שאל הצדיק: "זהו האיש?" התבוננו השליחים ואשרו: "זה הוא". העירו הצדיק ואמר לו: "מהר, קום משנתך ועמד בדיו!". נעמד האימאם משנתו מבוהל ומפחד. הורה לו הצדיק לסור לפאתי החצר, אל בור המים, וצוהו לדלות מים מן הבור ולמלא את השוקת הגדולה שבצדו, עמל האימאם בפרך, עד אשר מלא את השוקת. אז הדפו הצדיק והפילו לשוקת, נטרטב כל גופו ורחפו עצמותיו מקור. וכמו השחר עלה, הורה למלאך להשיבו אל מטתו ולהחזירו לארמונו. עם שחר נכנסו הפחות והשרים אל האימאם, ומצאוהו מעולף במטתו, כמעט אין נשמה באפו, והוא רטוב כולו. מהרו להבעיר אש ולחממו, עד ששב מעט מעט לאיתנו. שאלוהו: "מה אירע?" אמר: "באישון לילה נלקחתי מכאן והושלכתי לארץ אחרת, ואיש אחד ניצב לקראתי ועיניו כלפידי אש, וצווי לדלות מים מן הבור אל האבוס, והפילני בו עד שהתעלפתי מקור!". תמהו השרים איש אל רעהו, והאימאם הראה להם את ידיו, שהאדימו ומלאו יכלות מעבודת השאיבה שלא נסה בה. בלילה שאחריו בא הצדיק לומר תקון חצות, ומצא את שלושות השלוחים. פנה אל החצר ושב על בקשתו. האימאם הובא על מיטתו, ועמל שוב בפרך עד עלות השחר. שוב מצאוהו השרים חסר הכרה, ונחרדו. הביאו את המכשפים, מלאו את הבית בקמעות והשביעו השבעות, אך בחצות הלילה נעלם האימאם ואיננו, רק עם שחר שב, מעולף. אמרו המכשפים: "אך מעשה שדים הוא, ואין השדים שולטים לא באור ולא בחבורת אנשים". האירו את החדר באבוקות אש, וגדשו את החדר בשרים ובסגנים, בפחות ובמשרתים. אך בחצות הליל נעלם האימאם ואיננו. פקח האימאם את עיניו, וראה למולו את דמות הפלאים, המצווה עליו לקום ולהתחיל בעבודת הפרך...

המשך בשבוע הבא אי"ה

מעשה בשרו של האימאם בתימן, אל עבד שמו, שנתן לאדוניו עצה, להפיל מס על היהודים המבקשים לשמור שבת וחג. אמר: "הלא כל אשר להם יתנו, ולא יחללו את מועדיהם, וקופת הממלכה תתעשר עושר רב!". שמע האימאם לעצת הרשע, והגזרה הוטלה: כל יהודי החפץ לשמור את שבתו או את חגו, יתן שמינית ריאל בעבור כל נפש מבני משפחתו. משפחה המונה שמונה נפשות תשקול ריאל שלם לגנזי האימאם. ובראש השנה, שחוגגים אותו יומיים, יתן שני ריאל. בחג הסוכות, שחוגגים אותו בחוץ לארץ תשעה ימים, יתן תשעה ריאל. הון רב ועצום, שיש בו כדי לרושש משפחה! נתנו היהודים כל אשר להם, ובלבד שישמרו שבת כהלכתה ולא יעשו בה כל מלאכה. הוציאו את כל חסכוניהם, נתנו את כל רווחיהם. מכרו את כל התכשיטים וחפצי הערך, מכרו את החמורים ואת הצאן, ולבסוף לא נשארו להם את גוייתיהם ובתיהם. באו לפני האימאם ונשאו קול זעקה: "למה תעשה כה לעבדיך, לא נותרו לפני אדוני בלתי אם גוייתינו ואדמותינו!". אבל הרשע אטם אזניו משמע, אמר: "אם אין לכם כסף - חללו את השבת!". הזדעזעו וקרעו בגדיהם. אמרו: "מה נעשה?!" כתבו ארבע אגרות, ובחרו שנים עשר אנשים. שלחו שלשה למזרח, ושלשה למערב, שלשה לצפון ושלשה לדרום. אמרו: "כי תפגעו בעיר, סורו לבית הרב, מסרו לידינו את האגרת, ובקשו ממנו להעטיר לה' להסיר את הצרה מעלינו, ולהעביר את רע הגזרה, ואף לגים ממון מעשינו הקהילה לעזר לבני עדתנו לפדות את שבתותיה מיד צר". ברכום שה' יצליח דרכם, והשלוחים נפרדו מהם לשלום ופנו לדרכם. השלושה עשו דרכם צפונה, עברו מדבריות שממה וארחות ימים, הלכו בדרך שבועות וחדשים, עד שהגיעו לארץ ישראל, ארץ הקודש. עלו בנגב והגיעו לחברון עיר האבות. פנו אל הרב והרעישו את לב הקהילה. לאחר מכן באו לירושלים עיר הקודש, והעטירו ליד הכותל המערבי לבטול הגזרה הנוראה. נפרדו מבני הקהילה שהשתתפו בצרתם והרימו את תרומותיהם, והגיעו לעיר הקודש צפת ת"ו. עייפם ויגעם נכנסו לאחד מבתי הכנסת להתפלל מנחה וערבית. לאחר התפלה התפצרו למחפזים איש איש לביתו, ושלושת השלוחים נותרו לבדם. נשאו עיניהם, וראו איש ניצב עליהם, ופניו זוהרות כפני מלאך אלקים נורא הוד. לגופו עטה מחצלת קש בלויה, שלבש כאות אבל על חורבן בית המקדש. היה זה המקובל האלקי המלומד בנסים, רבנו שמואל אבוחצירא זצ"ל, שנקרא כן על שם המחצלת. אמר להם: "אחי, מנין אתם, מאין באתם, ומה מעשיכם? ספרו נא לי, ואל תעלימו דבר". סחו לו את כל המאורע, והראו לו את האגרת שעמם. בכה בכי רב על צרות ישראל, ועל צער השכינה הקדושה שעמם היא בצרתם, ואמר: "בראש ובראשונה, עליכם לעלות אל בית הממונה על קופת הצדקה. הראו לו את האגרת, והוא ודאי ישא את פניהם ויתן לכם מתנה הראויה להתכבד בה. בואו ואראה לכם את הדרך לביתו, שלא תתעו במבוך הסמטאות!". יצא עמם אל מפתן בית הכנסת, והורה להם את הדרך ילכו בה. פנו האנשים לדרכם, והוא שב לתפלות, וללמודיו. הגיעו השליחים אל בית הממונה על קופת הצדקה, דפקו על השער, ובתו נשקפה בעד החלון ושאלה לרצונם. אמרו: "עבדים אנו מארץ תימן, ומצפים לישועה". אמרה הנערה לאביה: "יהודים אומללים נצבים לפני הפתח כעניים וכדלים, מאובקים ולבושים בלויי סחבות". אמר: "ממרחק באו, פתחי להם ויעלו". כיון שראה אותם, געה בבכיה ואמר: "שלום עליכם, אחים יקרים! הכך אחינו שבתים בזויים ושפלים, שקוראים לעצמם עבדים?". אמרו לו: "אין מניחים אותנו להיות עבדי ה', אלא עבדים לעבדים! עבדים משלו בנו, ופורק אין מידם. צרות רבות סבבונו, אוי נא לנו שכך עלתה בימינו!" הושיטו לו את האגרת, ועיניו זלגו דמעות, בקראו על צרותיהם של אחינו בני ישראל בירכתי תימן. אולם מיד התעשת ואמר: "מצוה באה לידי, ואני עסוק בבכי, הן רעבים וצמאים אתם, ועיפיים מטורח הדרך! טלו ידיהם ושובו לסעוד את לבכם, ואל תדאב נפשכם, כי לה' הישועה. בטחו בו, כי לא יטוש את עמו בעבור שמו הגדול!". אכלו ושתו, והוא עומד עליהם לשרתם. כאשר סיימו לאכול, אמר: "עד שאתם סועדים את לבכם, הגיתי בעניינכם, והוגעתי את מוחי כדת מה לעשות. נוכחתי לדעת, שקצרה ידי מלסייע לכם". שמעו את דבריו ויפג לבם. לא האמינו שיצאו מכאן בידים ריקות. חש באכזבתם, ומהר להבהיר את דבריו: "ודאי, גבאי צדקה אני, ואין חשובה ממצות פדיון שבוים. ביחוד כאשר השבת הקדושה שבויה בידי בן בליעל המבקש כופר בעדה. אך מה יושיעכם ממון, ואפילו הון רב. הן יועיל

באחד הימים שהה "הסבא" מנוברדוק בבית בודד ביער ולמד תורה. הוא למד שעות עד שנרו שהאיר לו כבה. ישב "הסבא" והצטער על ביטול התורה שנגרם לו, אך היה סמוך ובטוח כי הקב"ה יזמן לו כל צרכו. תחושת הביטחון בקב"ה מילאו אותו. לפתע קם הוא ופתח את הדלת. באותו הרגע ניגש אליו אדם והגיש לו נר חדש ונעלם. במשך עשרים וחמש שנה שמר "הסבא" על שארית הנר המופלא שנשאר לו, כדי לזכור את הנס הנפלא, ולהראות לתלמידיו את תוצאות הביטחון המוחלט בקב"ה. באחד הימים פרצה שריפה בביתו וכילתה את ביתו וגם את הנר המופלא. פנה "הסבא" לתלמידיו לאחר השריפה ואמר: "הנר נשרף, וזאת כדי ללמד אותנו שצריך האדם לבטוח בקב"ה גם ללא הוכחות..." "לעיתים אנו מבקשים מהקב"ה הוכחות על קיומו, על מלכותו, על ההשגחה הפרטית שהוא משגיח על כל אחד ואחד מאיתנו. ה"סבא" מנוברדוק מלמד אותנו שצריך האדם לבטוח בקב"ה גם ללא הוכחות! לכל אדם יש השגחה פרטית על כל מה שקורה בחייו, כל פרט מושגח בהשגחה עליונה - כל הצלחה, או חלילה כישלון, כל התעלות וכל קושי מדוקדקים היטב על-ידי בורא עולם. אם הצלחת או חלילה נכשלת, הפנייה הראשונה שלך תהיה לבורא עולם - לתת הודיה או לעזרה. כל הקורה אותך נשלח מבורא עולם, על פיו ישק דבר - תפנה תחילה לראש הפירמדה שם תקבל את המענה הנכון עבורך, לאחר מכן תפנה לעזרה מסביבך. מקור הטוב נמצא תמיד איתך, אל תזניח את הטוב הזה ותפנה למקורות אחרים, אם תכיר בטוב הזה ותתן לו במה, הוא יתן לך במה גדולה ורחבה יותר, וירחיב את הטוב עבורך...

רונן קרמא

שו"ת הלכתי

מאת הפוסק הגאון רבי עמרם פריד שליט"א

שאלה: המתפלל ושומע קדיש, והוא עומד במקומות שרשאי להפסיק, האם מותר להמשיך ולהתפלל, או שצריך לשתוק במשך כל הקדיש?

תשובה: אפשר להמשיך להתפלל, אך יש לעצור בכל פעם שצריך לענות, ולענות עם הציבור. מקור: שו"ע סימן נו. ועיין בהרחבה אזהרה לשמך 147.

שאלה: אדם שעומד סמוך לסוף זמן תפילה, האם עדיף שימתין לציבור ויתפלל לאחר זמן תפילה או שיתפלל ביחידות בזמן?

תשובה: זמן תפילה עדיף מתפילה בציבור, ובלבד שלא יעשה כן בקביעות. מקור: משנ"ב סימן מו ס"ק לב. אזהרה לשמך 214.

שאלה: המרגיש מחנק או סחרחורת באמצע תפילת שמונה עשרה ומוכרח לשתות מים, האם יברך 'שהכל'?

תשובה: יהרהר את הברכה בליבו. מקור: שו"ע סימן סב.

הערות והארות על הלכות אלו ניתן לשלוח למייל:

6191265@GMAIL.COM

"חסדי ינון"

ע"ש הצדיק רבי ינון חורי זיע"א

עורכים תיקון הנפטרים

התיקון יערך בע"ה ביום חמישי - ערב ראש חודש כסלו

ע"י עשרה אברכים יראי שמים
שיקראו את השמים לעילוי נשמת יקירם

ע"פ המקובל

ר' יהודה פתיה זיע"א

המסוגל לעילוי ותיקון נשמות הנפטרים

למסירת שמות בקו הישועות:

1700-720-500

או 050-9580500

הפרשה המצויירת

// מתוך מדור 'מטעמים לשולחן' //

לע"נ נח בן טראקי ז"ל, יסמינה בת מסעודה ז"ל, יהושע בן עזיה ז"ל, רחל בת פלילה ז"ל, יעקב בן רוזה ז"ל, אמילי בת רוזה ז"ל, צבי בן אילנה ז"ל, יורם בן אסתר ז"ל

לפרסום והקדשה ניתן לשלוח לפקס 077-2182992 או לטלפון 1700-720-500. הארות והערות יתקבלו בברכה...

ניתן לתרום ל"חסדי ינון" בכרטיס אשראי בקו הישועות 1700-720-500 ובבנק הדואר חשב' 3640582 ע"ר 580437440